

Notbok

med

SÅRÖER

för

GUITARR

och

tillhör

Marie

NILSON

Musie B52

Andante

"Naturen och hjertat"

af O. Lindblad.

p
Hör jag fornsens vilda fall gista sina toners svall, hör jag vindens sus i sko-gen
rit.
Skogen! Vindens sus i skogen

Tänker jag i hjertat bo, toner- och kraft och tro till dem vill jag lyssna tro---gen.

p
Hör jag fogeln ute i lund. om en stil-la af-tonstund
Hör jag fogeln Hör jag, hör jag fogeln i lund Om en stilla af-tonstund

a tempo *p dolce rit.*
glad sin visa sjunga då tänker jag du varma varma själ jag tänker gläd dig gerna öfver
så tänker jag
sjun---ga

a tempo *mf*
lifets väl jag tänker gläd dig varma själ ej dess sorger dels sorger äro tun--ga

1. Allt en del af liflig dager, jag såg en rosa växa öppn hon stod så tjugande så
 2. Och i min barns tid ljuslyst brände fram för min ros jag hämnade ett tillits okänt lif jag
 3. Sjögaf sorgen öfver - vänner den sköna bilden för mig släppte stur min smärta är för

lager som ännu ingen ro- senknopp. Ur mossans mjuka svällda sköte den knoppen
 kände och fullt af lå-gas var mitt blod. Den bilden vill jag evigt gömma och troget
 sovrnen och genast ställad hvar-je tår. Hvar genom dunkla maktens vilja, var mig ett

från i dagen gick. Och dygden ingen lag till möte så älsklig som utur dess blick.
 vaka öfver den, Dess ljus drag jag ej kan glömma hur mina dagar skifta än.
 ljus på mörkhet steg, skall ingen mera från mig skilja till grafven skall den följa mig.

Första S. Chör

Och dygden ingen lag till möte, så älsklig som utur dess blick, så älsklig som utur dess blick.
 Dess ljus drag jag ej kan glömma hur mina dagar skifta än hur mina dagar skifta än.
 Skall ingen mera från mig skilja till grafven skall den följa mig, till grafven skall den följa mig.

Andra S. Solo.

Älskliga bild dröj du hos mig ack! - dröj ack dröj hos mig -
 Älskliga bild dröj du hos mig dröj - o dröj hos mig o - dröj du hos mig.
 dröj - - - hos mig

Min lilla vrå bland bergen.

1. Jag vet en vrå emellan bergen, En liten
vrå som tillhör mig, Der ingen flard innast
lat sig, Der ingen oskuld skiftat färgen.
Hvart än mig ödet kasta må, Jag längtar
äter till min vrå, Min lilla vrå bland bergen.

2. Der har jag stängt
en fånge inne Som måste
gifva sig tillfreds, Innom
den lilla tränga krets;
Ty jag har bländat häg
och sinne Hvart än mig
ödet drifva må Jag längtar
äter till min vrå. Min lilla vrå

3. Min lilla Hildur kletter
fången. Och kärleken med
blomsterband! Fast hennes
hjärta fot och hand
Vid kofens fångare, och
Lången Hvart än mig
ödet för må Jag längtar
äter till min vrå Min lilla
vrå

Nicken.

I Nicken han sjunger på
 boljan blå ljust är att
 höra der på Hafsrets små
 Elfvor i ringdans går
 böljorna dansa också men
 Nicken då han uppiät himlen
 ser flär han sitt öga ner
 Ty bland de stjernor som
 han ser ser Freja emot honom
 der

2v: Större än jordlifrets
 qual är hans, Bruden
 han sökte ej fanns Stork-
 nande stjernor o doljen er
 glans. I tårnor går icke
 till dans men Nicken vid
 harpan för berg och däl
 sjunger om kärleksqual.
 Gommer sig sedan i djupets
 skal skuter så Elfkungens bal

N:o 1

Ols och Yinka

1. v. och med denna sorg minuter glädjens himma är förfluten med min fläga rasen slutet

minnen gräter jag

Hoppets drömmar jag inte påstår solens gylne morgonstrålar

ingen glädje åt mig malar grynet är ödet slag

2. v.

Minna min
mängentär
och när sur
O när bli
Många a
många tär
och jag skall
om du ej

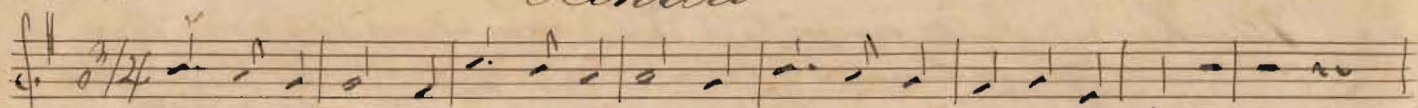
2. Minka minka dig jag gråter
mången tår jag timma låter
och när ser jag dig väl åter
O när blir du min.
Många dagar skola svinna
många tårar skola rinna
och jag skall ej sällhet firna
om du ej blir min.

I. n. Ols du mig öfvergifver
hör skall jag då ensam blifva
ingen glädje skall mig lifva
sorgligt skall jag då
dag och natt mid ångslan gråta
och mid kinder bleka väta
sucka öfver ödets gata
ingen sällhet nå.

H. n. Ej min ton skall mera höras
ej min tunga glattigt röras
men min ton skall flatt förstoras
då du öfver här
mig i dina armar sluta
då glädje tårar gjuta
och en himmelstak sällhet njuta
när du åter är.

No. 2.

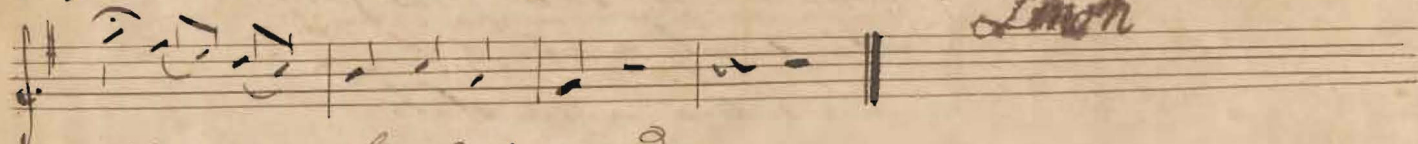
Linda

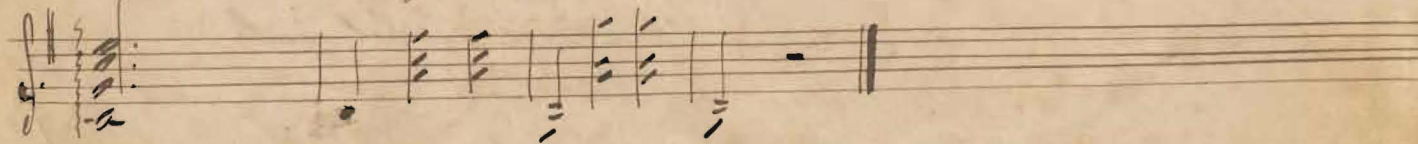
1. v. Linda min linda visst vill jag binda kransen är färdig på stund

endast jag ber dig om att du ger mig blommorna du har på din mun -

blommorna du har på din mun -

2. Der ha
välj dig
skönaste
Å jo du
akta på
och hvar

Du Der har jag ingen Br. Mamma nog saknar
 välj dig ur bingen den när hon vaknar
 skönaste rosen jag har. den kan jag inte ge bort.
 Å jo du har den Låna mig bara
 akta jag tar den blommor den rara
 :: se ^{hur} hvarsther så klara :: stynda dig tiden är kort. ::

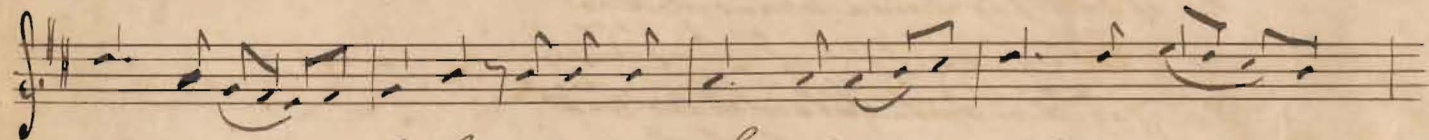
H. v. Alla det har sig
 om du budrar mig
 ja jag vill låna dig den.
 Och innan mamma
 saknar densamma
 :: får du den blomma igen. ::

N:o 3

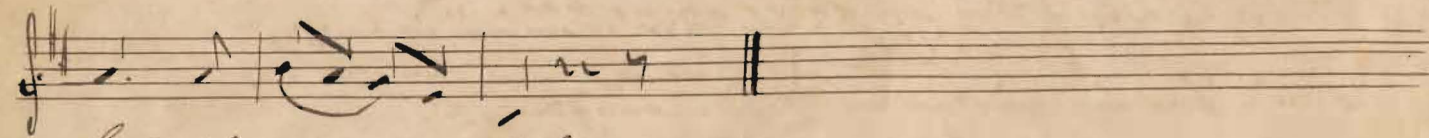
Myrten Skogen

1. Hvarnär det han hvars blick mig söker i myrten skogens ensamt det bäst kan

sig i dalen kröker och därinnan hjerdpågå i bet och der min

hjerdpågå i bet

2. Schön som
stod han vid
o! då då

min myrten

3. Trätt som

den stund

en hem

o! då jag

4. Hon och

med dag

för mig

o! hvar med

5. Jag såg

den sista

o lilla

o! hvar var

2. Skön som en vårdags första sanning
stod han vid källan här i går
o! då då såg jag med förhållning
:: min myrtenkrans till hans här ::

3. Drott som en majdag var mitt hjerta
den stund jag denna krans inknot
en hemlig aning gaf mig smärta
:: då jag den sista blomman bröt ::

4. Hon oskuldsfullt sig mot mig böjde
med dagens perla på dess blad
för mig liksom en tar sig nöjde
:: hur armod hon om förskoning bad ::

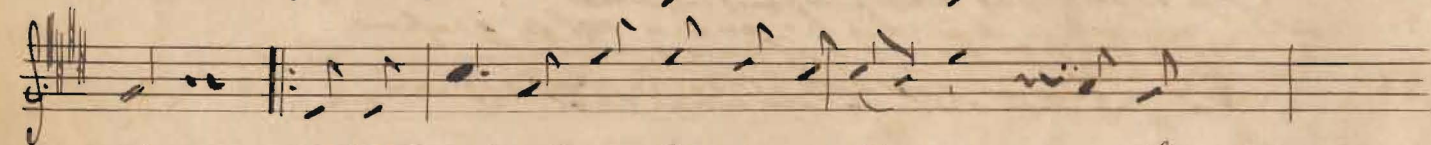
5. Jag såg mig om och denna gången
den sista fria suck jag drog
o lilla blomma jag är fången
:: Guf var din hämnad men hastig nog ::

N. 4

Romans

Gladjen lykan munterheten lojst tyks bring dessa myrder lagnats

sig: blott för mig fins intet mera nöje sällhe-

kan blif ike skapt för mig

2. v.

Op
mal
iack
fin

2 v.

Öfver gifven brödt ligger stapen,
malhas jag; Amalie snart lör dig;
ack! hos dig få andra sedan grafen
finnas sällhet öfrig än för mig. ;;

No 2ma

Neckeren

en onsdag i Värmd

I blodiga skogar solen gått ned ej rörs ett blad i skog
 det var redan mörkt då hemåt jag red och klokan visste elfva slog.

Just till en korsväg hvar jag då fram der barnt jag hvar en strax vid en sten i

gräset jag lade mig så trött och somn och gusligt och sött

2. Betänk det va
 betänk vid en
 och vet ni go
 min fastman
 Han vill föra
 och han var le
 men gissa det
 nog af det a

2. Betänk det var en ^{trall} torsdags ^{kväll}
betänk vid en korsväg jag låg
och vet ni godt folk jag drömde nu att
min fästman tydligt jag såg
Han vill föra mig till sitt hem
och han var lik jag såg ej hvem
men gifva det nu den som det han
nog af det var han det var han.

H.

Och han i mej nu förklaring ge
hvem af dem som jag skall få
jag vill ju blott en fästman se
i stället så såg jag två.

Ej mer än en kan jag hålla här
och nu var det här friade här
om nu min hand ^{af} ~~hills~~ jag vill ge
så kommer Nicken kanske

3.
Men plötsligt sig skymdes denna bild
i stället jag såg en an
en man med en blåk sågster och vild
och sjunga det kunde han.
Hans sång mig förde jag vet icke hvat
hans här det var som korpens så svart
röd mörka röd näst den man man hånbar
jag fruktar att meken det var

No. 6.
min.

Till Mänen

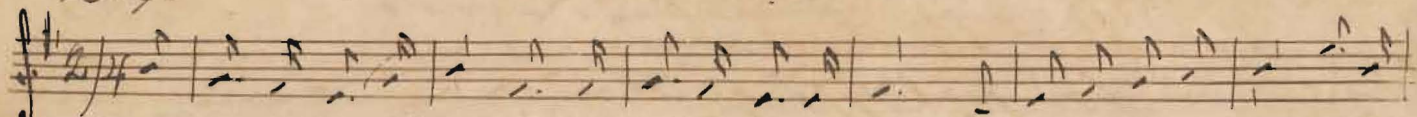

L. n.

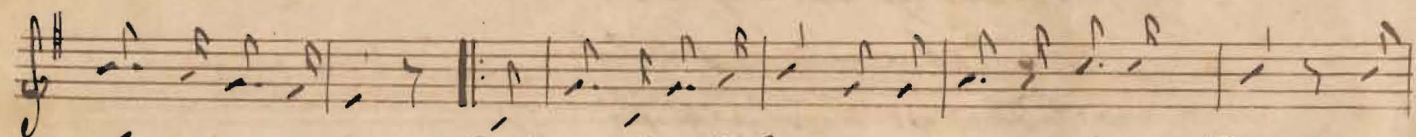
L. v. Träd är hyddans sköte
ömt din vän emot
vänligt dig till möte
blickar månans klot.
Då vi kysas både
måne blunda nej
Du må öfver skåda
blott vår manna ej

N:o 24

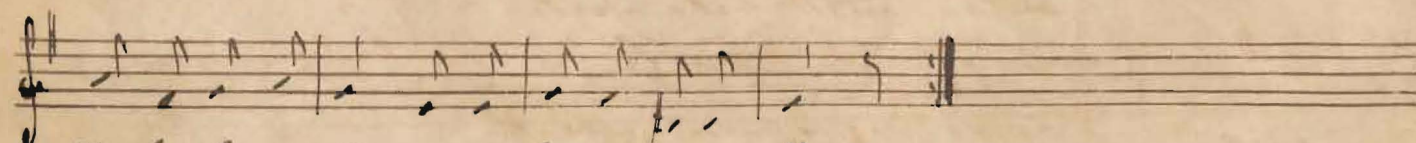
För Märta när en Majdag i Värmd

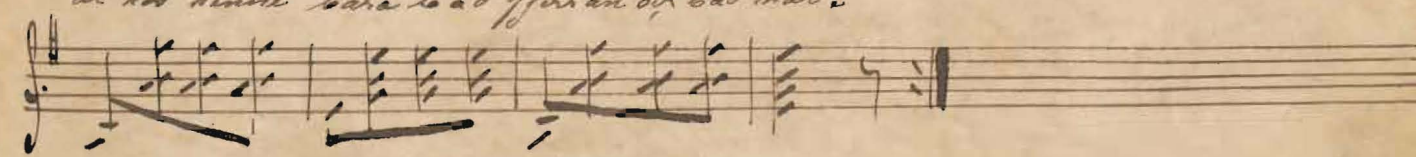
Hon dröjer och hon dröjer och kommer ej igen hur många och jag höjer hon

bror sig ej om den. Gud vet hvor hanken vara jag vet blott hur jag är jag

är hos henne bara båd fjerran och båd när.

2. v. Hvar

hvar

de k

de k

Med

hva

men

och

2. v. Och

så

ha

ha

Sp

ho

d

h

2. v. Hvarst blomster i skogen
hvar fågel uppå gräs
de ha en make trogen
de ha en vän helt visst.

Med bladen och med vingen
hvar en de omgå förstå
men jag men jag har ingen
och ingen lär jag få.

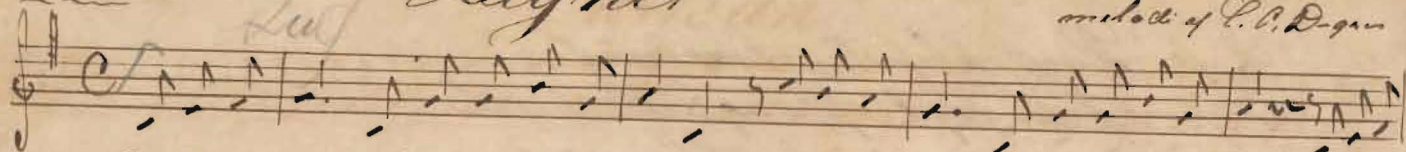
3. v. Och kan jag ej få mäta
så vill jag ingen ha
hon har mitt hela hjerta
hon är min kärsta.

Säg ja jag ber men skatte
hon får, och säg a nej,
då kan den minnska fatta
hur svårt det är för mig.

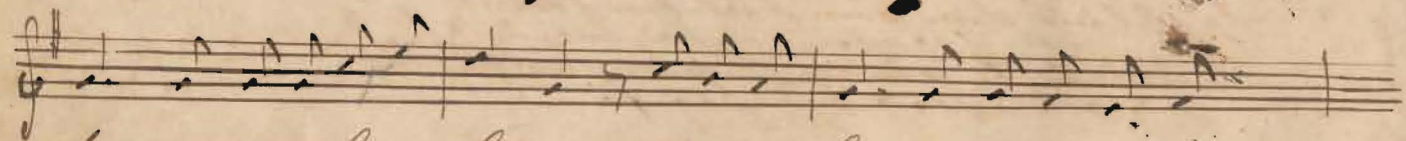
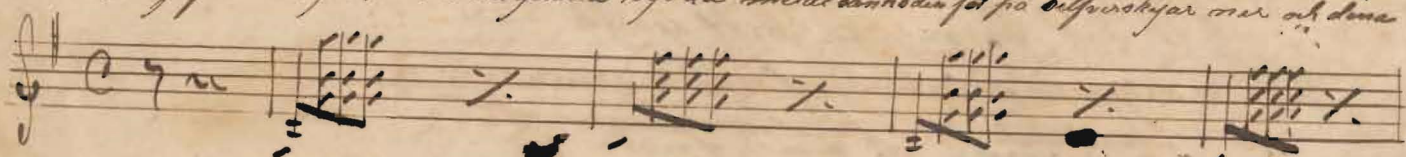
No 8

Lugnet

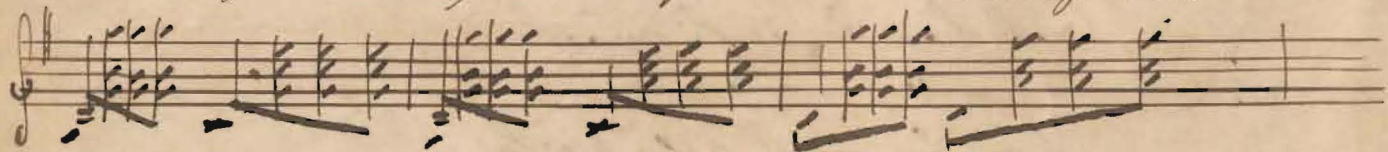
anordnat af C. A. D. - gen

O lyfna lugn her dalens gömda hydda mildt ännu den fot på silfverskyar mer och denna

hulda vingar henne skydda då ifrån himlen du mot jorden

ler då ifrån himlen du mot jorden ler

2a Jag flyr till dig
flyr till dig
ty sällhet
och i det
3a Der vill jag
och lyssna
ty ibland
skall lif

Och
och om
då fr
tuo

2. Jag flyr till dig till fridens sälla bygder
flyr till den när dit stormen aldrig när;
ty sällhet fins blott i de sälla bygder
och i det lugn som öfver själen står :
3. Der vill jag bo i skydd af kärlets grenar
och lyssna der till fågelns morgon sång;
ty ibland dem som kärleken förena
skall lifets himmel klarna en gång :
#

Och när på herpan darrar matta handen
och sista ljudet af dess strängar dör
då fridens engel, visst den fria anden
tuo ljusets rymder öfver molnen för
Q

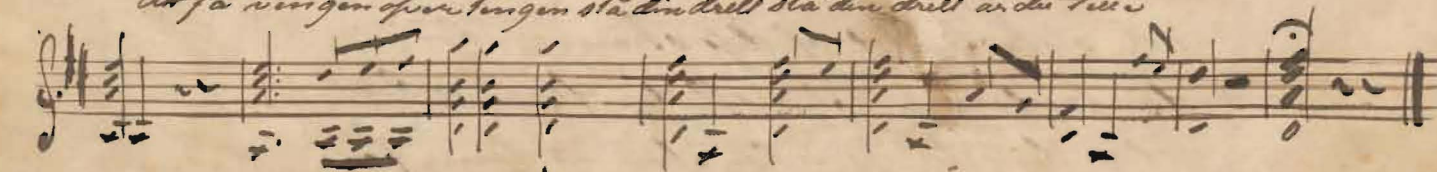
Lärkan

Varja lille larka värens glada fäst du är till att verka för den samma med.

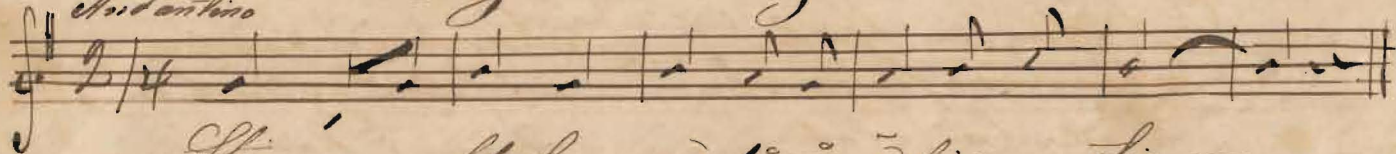
Att få någon öfver hingen släddin dräll släddin dräll är du liden

N: 10

Andantino

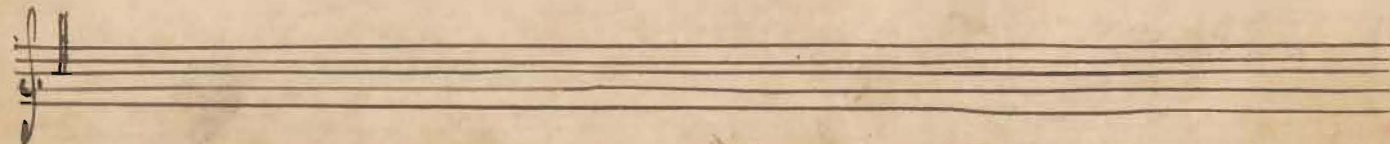
Stjern Sängen

Stjernorna blinka med sin vår ödsliga steg —

Stjernorna vinka trötta de vandrarn till sig —

Q den
vingar
broder
skulle

Wän
mer ät
ser du
höi du

Den som haade
vingar som fåglarnas
bröder hvar glade
skulle dit uppiät vi dra

Ser du vid stranden
utaf den gyllinde ön
lyran i handen
står der en ängel så skön.

När tegt han nickar
ner at den skuggiga jord
ser du han bli kar
hör du hans viskande ord.

N: 31

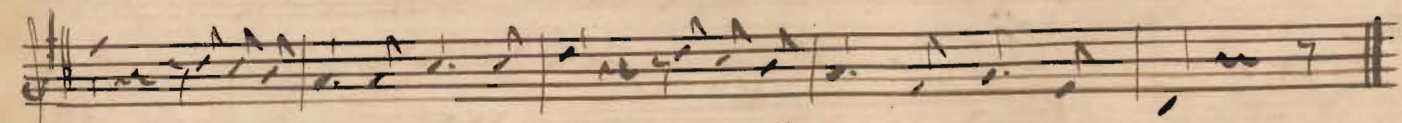
Drömmen

Jag drömde att jag kunne säg skön som i skyer natten

stjöras hvar godhet i dess blickar säg som jag så ofta ser så gurna jag vaknade min dröm var

sann jag godhet i dess blickar fann jag godhet i dess blickar fann o

No 19

Förnrosen

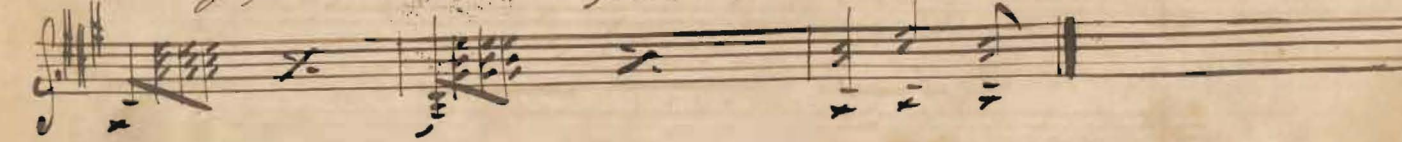
Den hvita förnrosan du här har brutit skänk den åt mig en bild af kärle -

ken likt minnet af den sällhet som vi njutit jag vid mitt bröstmål gömman a

den jag vid mitt bröstmål gömman den

No. 113

Aria.

In. Elv stormarnas jag en oflägsen hamn det kärleken vinbar, o blid jag söker ej

gul & jag söker ej minn jag söker blott kärlek af friid. Jag söker ej gul & jag

söker ej minn jag söker blott kärlek af friid.

2. Tundargömd det ve
der uppstämmt fr
der fins väl någon
kan göra min hy

4. I ankända hor
att lyona till en
ack följ mig sin
och finna ej hay

6. Hvad vore värt
lik blomsten
mot sällheten att
så lyckligt om

2. ^{Dr.} Tundargömd det vill jag bygga och bo ^{Dr.} mig möter handända på vandringsstig
der uppstå mitt frealega hjälle den engeln jag känner förrest
der fins väl någon huus kärlek hvars ho som fedom så ofta i drömmen jag såg
kan göra min hydda så säll. och jag festen drömmen var slett.

Fr. Handända hon skryder från originalet Och viken då sedan ej bort från sin vän
att lyona till enslingens säng man gläde att det sköna förband
och följa mig sin kammars hylliga del när sjätarna träffa hvarandra ögon
och finna ej hyddan för frång. två systrar blott skilda en stund.

Gr. Hvad vore väl rykte hvad vore väl namn Handända all döden, fört döden mig ger,
lik blomsten den vinden bort för den sällhet som lifet ej gaf
med sällheten att i den älskades famn att engeln som söktes då fört mot mig ler
så lyckligt man lif v. och dö. när dödsstranden bindo på min graf.

S. O. H.

N:o 24 Graffen v. Hères

h. Guds, väl hörlfrån kungen eller släp in den moders hjerta med en so. g. som

Handwritten musical score for the song "Den sorgens lampen". The score is written on two staves. The top staff uses a treble clef and a common time signature (C). It contains four measures of music, each featuring a series of beamed eighth notes. The bottom staff uses a bass clef and a common time signature (C). It contains four measures of music, each featuring a series of beamed eighth notes. Below the staves, the lyrics are written in a cursive script.

Den sorgens lampen brenner i hjertet, den slukkes af søn, någon gælt det

in den sorgen lampen lch: Pomer grafvinderen lochner, of förn mäger jett dē in e

A single staff of handwritten musical notation on aged paper. The notation includes a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. The music consists of several measures with eighth and sixteenth notes, some beamed together. There are also rests and a double bar line near the end of the staff. The handwriting is in dark ink and appears to be a personal or working manuscript.

2.

Sonen
 bind
 3, a b
 har ry

Pr. Nej
sa
sa
by

2. Je größer
ein d. d. d.
1, den gr.
u. v. d.

2. *Se många kronor öfver kullen detta
bind du en krans af ekon som här stå
,, de bladen kanner hon, hon såg dem ofta
har nyhet sagt oss i sin faders här :,,*

3. *Vej ut af lifet vill jag kranden binda
så vitt som snön på hennes himlands berg
,, så vitt som hennes kind, som grafvens lida:
,, vitt är dödens, grönt är hoppets färg. ,,*

4. *Ja grönt är hoppets, låt oss taga begge
en dotter lifet klädd i hoppets grönt,
,, den gröna kranden och den hvita, lägga
,, vid hvaras hur sorgligt och hur skönt. ,,*

No 16^m

Bönestunden

6/8

1. Undan vika smär-tan hi böners

6/8

Gud mötas skilda hjer-tan nu hos samma Gud

6/8

mötas skilda hjer-tan nu hos samma Gud

2. Ut en suck
hörd af ing
bönens dug
då till ge

3. Helst är
med her
och från
skänker

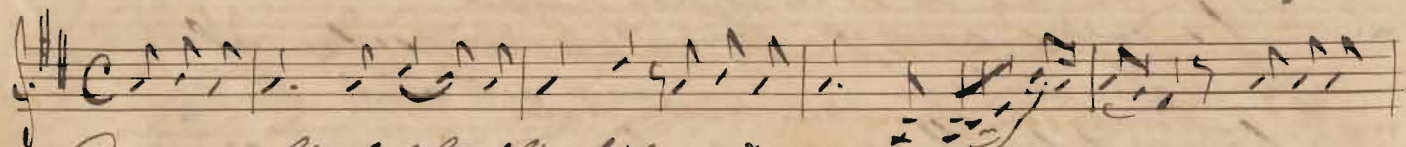
4. Aldrig
aldrig
Gud han
fast Ha

2. Ut en suck sigs miggen Sv. Kommer sedan åter
hörd af ingen vän med sitt glada bud
|| bönens dufva flyge || lygnar den som gråter
|| de till gud med den || helsar evän Gud

Hv. Helsar från de sälla Sv. Mä mitt hjerta gömma
med tier jordens grus evigt Herrans lag
och från lifvens källa || och min själ ej glömma
skänker lugn och frid. Herrans anlets drag ||

Gv. Aldrig brötta vingen Sv. Mer tidens smitta
aldrig vållan torn ej min barndoms tro
|| Gud han glömmen inga || må ej flården bita
|| fast than ofta glöms || vägar till mitt bo. ||

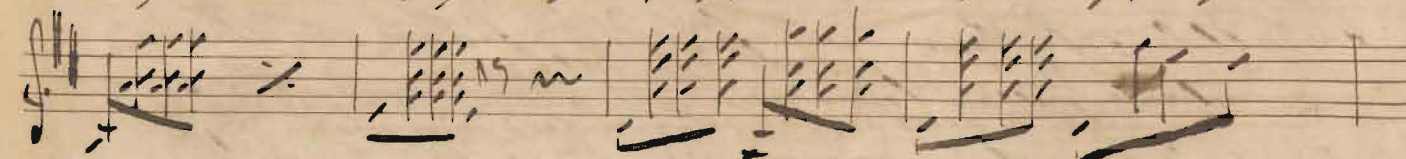
N: 16. Romans ur Abel-

O den som längtade långt från striden i vägen vänlig

bergen besatt sig

och fuk dö med dig

2. 2. Me

mi
hon
em

Pr. 2. a

4. a

2. Men ah en ed en ed mig binder
mid hotfull blick oer bleka kinder
hon lägga stum sin kalla hand
,, emellan våra bröst i brand ,,

3. Förskräcksej än kan allt förbytas
den ed vill lösas ike bytas
jag måste bort när maj härnäst
,, se ljuder på sön blomster fest ,,

4. Då är jag öfverd här tillbaka
då hämtar jag min bred min maka
farväl du hälften af min själ
,, farväl till det ett långt farväl ,,

No. 114

Den Mjeltsjuke.

Stöjen ännu ingen dödlig slet som betäcker

lifets dunkla öden hvad är samman af hvad forskarn vet ett är visst oel

det är endast dö — den

2.

Ras
erig
M
och

Fr. Förn
af hv
ingen
och

Fr. Outg
du s
lät
du a

2. Fastlöst ila vi till lifets mål
evig längtan bor i mensko anden
Urepels handen tänder sjelf sitt bäl
och den fria Kata krossar banden.

Fr. Förn du dricker son aka lagarn först
af hvad lifets äger skönt härnär
ingen droppe släcker hjertats törst
och som qual vi många fröja vändare.

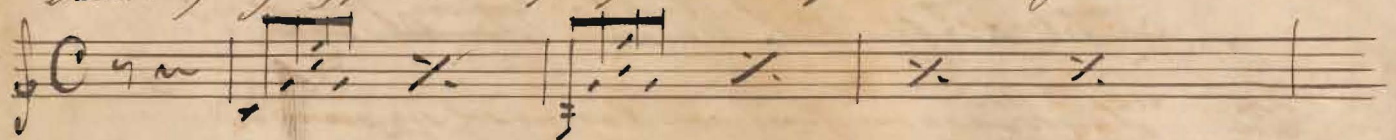
Fr. Outgrundlige hvad är ditt namn
du som bor i frid och ljus och lågor
låt din son falla i din famn
du allena känner hjertats flågor.

N° 18 Åskedönskan

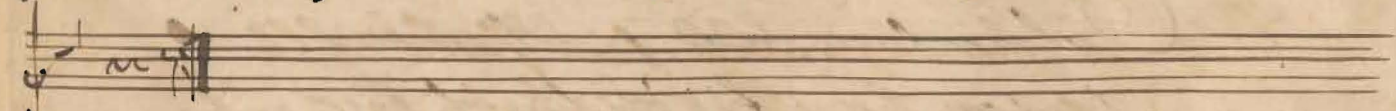
Åskedsonskan

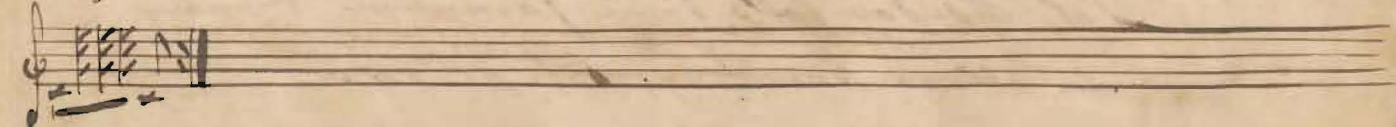
Stänk någon gång på den hvarstygta gämnar den enfälda bildsa klaget inman

sig. på den som ofta hela världen glömmes för att i stillhet tänka på sig.

Sign

L. v. Frank
No. 1

Ho. 2

11. 10. 10

act.

Dr. *Sank*

ack

hi

act

ref. v. 2. 25. 26.

Sim

ha^o

L. n. Tänk någon gång när du en blomsta pluckar
på den hvars lif så föga blommor har
::: på den som evigt mins de ljusa lockar
och evigt mins ditt blåa ögon par :::

B. n. Tänk någon gång när dagens sol sig sänker
och fiskarn sakta gungar hem från sjön
på den som evigt vilt på dig tankar
och ber till Gud för dig så många bön.

A. n. Tänk någon gång när nattens klara stjärna,
sin helorung vinkar ifrån fästet blå
| på den hvars tanke flyr till dig så gärna
ja glöm mig den jag mins dig nog ändå

N: 89 Den Förskjutna

Natten qualen och min Latta skapets förmitt unga bröst blott att

högna suckar gjula blifden öfver gifnas bröst blott att

högna suckar gjula blifden öfver gifnas bröst

2. v. M.

3. v. S.

4. v. C.

2. v. Min när du mitt hjerta smärde
och min hela ömhet vann
,, Först att älska du mig lärde
sen så blef du min tyrann. ,,

3. Nej jag måste gå att lossa
desa band som fängslat mig,
,, grynne kan du så förkrossa
den som andas blott för dig. ,,

4. v. När mitt stoff i jorden gömmes,
det min bild jag med mig för,
,, blott gryn dig hårdhet glömmes
hy för älskar dig och dör. ,,

N° 20
Andante.

Selmas Klagan

På landens färliga dynga stranden fläkan med sin Lutha

satt. Månan seppa him-la-randen har sänkt i

molsat det var natt

2. v. Selmas
följde
med Lutha
hon drömde

3. v. O! nå
de som
ack de
kan ha

4. v. Så
nattlön
fläkan
lilla

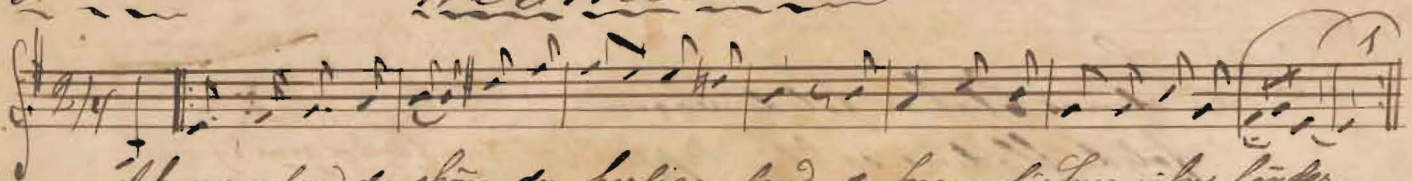
2. Selmas blidar följde vägen
följde flodens sakta lopp
|| med tår i ögat och sorg i hägen
- hon drömde om sitt lifs ads lopp. ||

3. O! när ser jag dig nu äls
du som mig enig tighet sior
|| och du vet ej hur jag gräta
kan hända du glömt ärvar Selma bor. ||

4. Så förflöt våra dagar
nästlöst lika som molnen bort
|| Slikan sjunger älskarns klagan
|| || Liljans blomstring, här är kort. ||

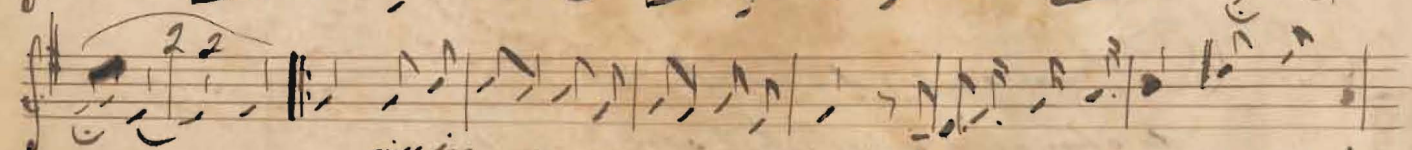
No 28

Wermeland

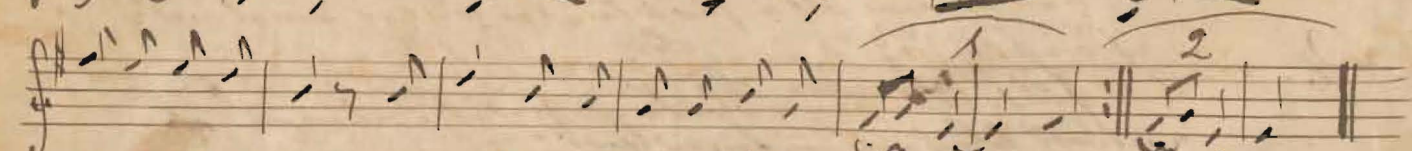

Hei wermeland du sköna du hertiga land du berona för Liva rikets ländor

Om jag komnu mitt i det följande land för wermeland jag ändå åter vändas

vänder. Ja du vill jag lefva och du vill jag dö och en gång ifrån wermeland jag

tagu mig en mö så vil jag att aldrig jag mig angår. Ja, ägnar.

Ja

di

du

at

Men

by

de

Pr.

Q

kan

N

bla

Ja

ha

an

Q

ai

I

m

an

li

Da ja när du en gång skall bort och gifte dig min vän!

da skall du till vermland fara:

der fennus nog Guds gåfvor med fläckor kvar igen
och alla ä' de präktiga och rara.

30;

Men friar du der så var men du är glad
ty mentha gossar vilja vermlands fläckor ha.
de sorgsna dem ge de få kätin.

Pr. Och Vermlands gossar, han är så otält och glad
han fruktar för intet uti verlden.

När konungen bjuder, så drager han ästad,
bland kulor och blivtrante svärden.

Ja, vore det Pjysar till tusundtal,
han ej dem alla fruktar, han vill ej annat val,
än dö eller segra med äran.

K.

Och skulle han ej strida med gädje och mud snar,
och lifvit sitt väga, det unga?

Der honom sitta modet hans och bida för hans blod,
med bruden den älskade unga.

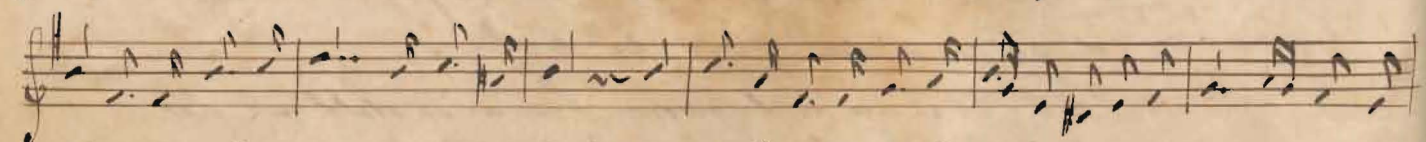
an vermlands fläcka, så kuld och så skön!
för kung och land han strider, och han skall bli hans lön.
Men kan honom då öfvervinna?

N:o 90

Fiskar Sång

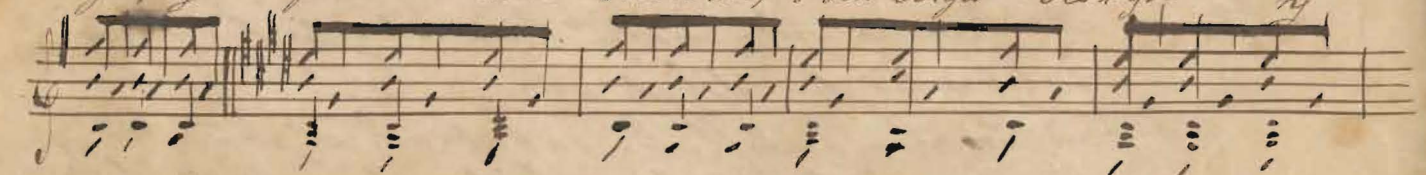
1. På nattlig strand vid natt och bölja min gamla hydda enslig står. Dess fot de vreda vågor

skölja och skummet opp mot rutan står fast iskanfjungen stormen fuker jag slumrar lugnt i haten tätt

skydd. ty aflor-böner inne - sluter mig i den eviga beskydd

aflor böner inne

after convinced better sing i' the evē - ges be-lyd's

The image shows a handwritten musical score on two staves. The top staff contains a melody with various note values, including eighth and sixteenth notes, and rests. The bottom staff contains a bass line with similar note values and rests. The lyrics are written in a cursive hand between the staves. The paper is aged and shows some staining and faint pencil markings.

N. 93

Dalvisa

från Dalarna
upptäckt 1845 T.P.

Andante

X Nej inte vill jag söra och söra ändå han kommer väl igen om ett

är ett hä, X när ljörnade blomsta på mar kon, han kommer väl i-

gen min lilla hjertas vän by här leken skyddar de si - na

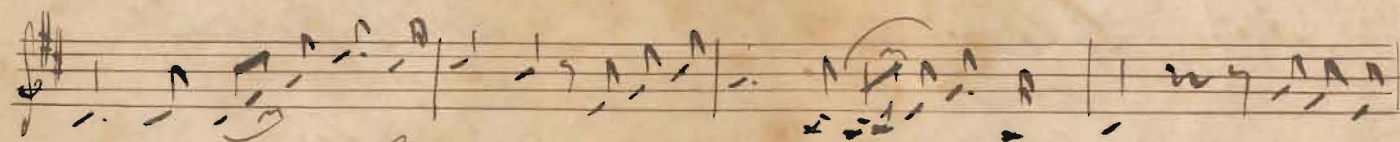
9. Och
jag
mår
by
för

24 Och när han kommer åter vi glädja oss så,
jag då ej mera gräter han kom ju ändå,
med blommor vill jag pryda min hydda.
Ly han kom hem igen, min lille hjertes vän
för kärleken skyddar de sena.

N. 294 Den stilla Friden

1. När denna frid i sanna känslor blandas och ögat fyllas af en glädjens tår då är det

Du som i mitt hjerta andas en salig fläkt från evighetens vår då är det

Du som i mitt hjerta andas en salig fläkt från evighetens vår

2. Och när
bortom
da är
Du sy

B.v. 3 G
om
da

44 C
da
p

2.2 Och när jag häruket af naturens skimmer
bortsmälter i en suck af himmelskt väl
,, då är det du hears kärlek jag förnimmar
Du själf som spelar harpan i min själ. ,,

3.3 Glad vill jag därför genom lifvet säga,
om att det kläder sig i öknens stered,
,, Qvar grönska sommar solar låga
der Du är med mig kärleksrike Guds. ,,

4.4 Och när jag sist i aftonstunden kommer
och klappar på din dörr med äldre hand
,, låt öpp för mig det är Ditt barn som kommer
från Resan i det stormbebodda Land. ,,

N:o 29
Andantino

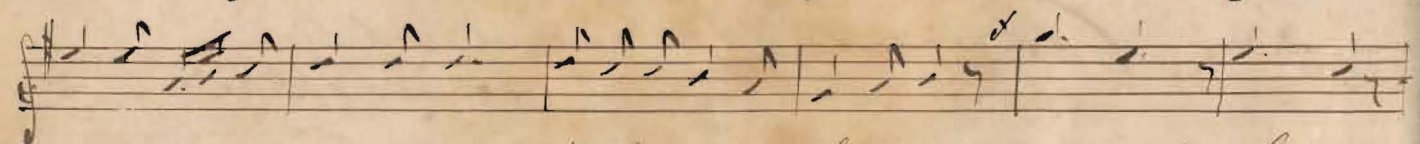
Liten Fågel

and of attention

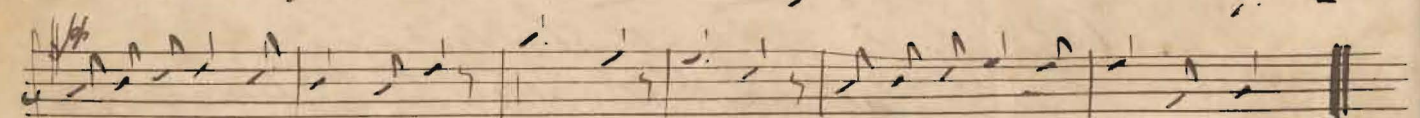
include of the in the

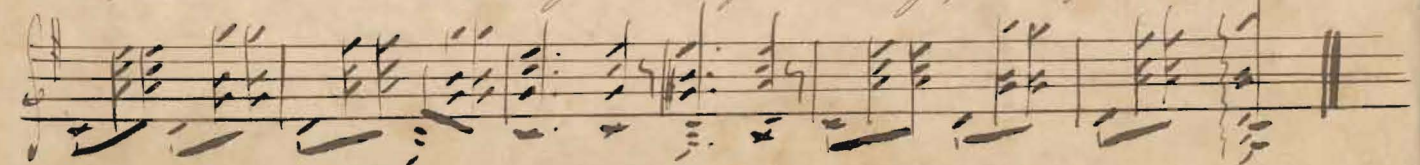
Liten skogen liten fågel slog, från sommar himlen blå och hög han

sjöns det grätas ren farväl! jag flyger bort du kära själ! långt bort långt bort

men jag är hos dig innan bort, långt bort, långt bort, men jag är hos dig innan bort

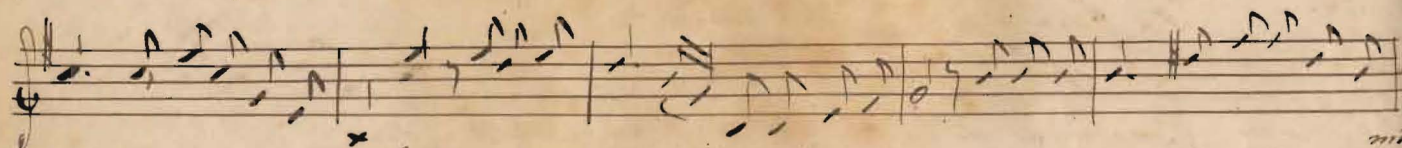
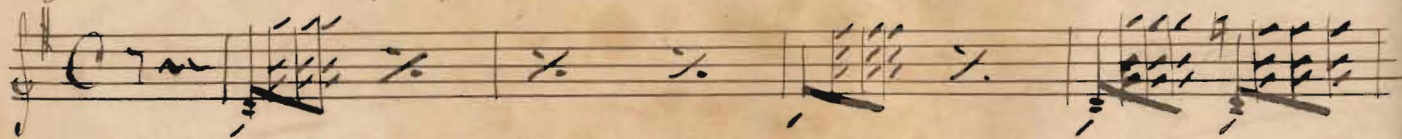
N: 36

Norrländ

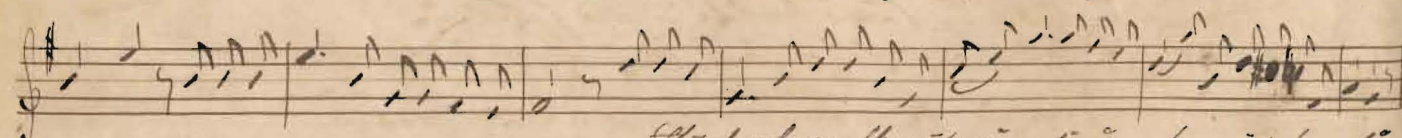
Moderato

Jag minns ett land, der hysla öfver grästen den mörka himlen kolar i norrsörens fraktd; der en der

mol mig hjelm de gråa fjellen mid isad fiansar stå kringdalen i vakt; der mången stod sig tamlar vakt

hållom af dänst rullar vitt i fjärran straktden
Thonhultsharpan klingar öfver vägen där manan byger vakt har polare

Lu

Jag minns
för blom

då lemn

slå mor

då Vak

och nej

der fusa

och öf

Dr.

Jag minns

der där

yag mi

sin höj

Der stod

och hys

Der låg

och fr

Lu

Jag minns

på bl

O! sta

är hy

Der on

hur s

kon

vi v

Hon

42 Lu Jag minns en fustätt så varm som dagen;
för blomman slumrar här den och en sol;
då leende i unga sykon dragen
slå morgonen och ge allén vid samma fot:
då Vakan stämmer av mod fulla slagen
och nejden doftar som en ängs fot:
der fisa elfvor sväfva om i ringen
och öfver lifva glänsor siltfvervingen

Dr. Jag minns de gamla skogarna och landen
der länande man endnu klippor far.
Jag minns den sjö, der dunkel gröna stranden
sin höga mur kring blåa djupet drar.
Der stod en gran och mickade på sanden
och ljussan lutad öfver bogan bar.
Der låg vår faders hydda invid fjunden
och frid och lugn var denna vira ofvallen

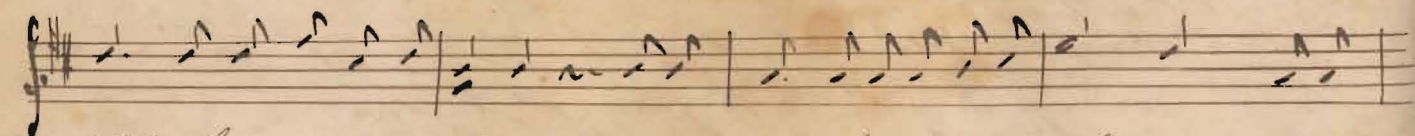
Hon

43 Hon Jag minns de många holmar och dalen,
på blommor och på sängare så rik.
O! står han kvar ännu den gamle alen?
är hyddan än den forna hyddan lik?
Der många gång jag stod och såg i dalen
hur solen stötk i guld bakom en rik.
Kom Broder! kom och räk mig vaurligt bandin;
vi vilja åter till de sköna landen

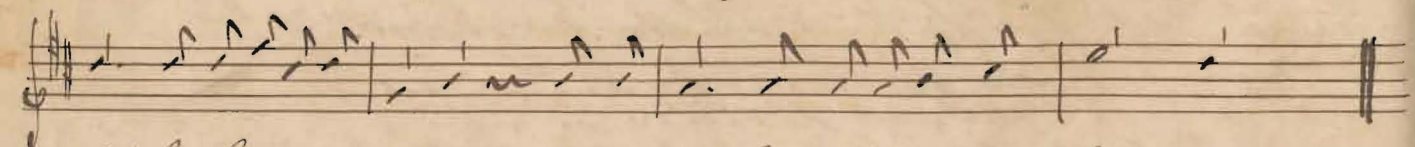
N° 28 Den Förskjutnas Slagan

Den förskjutna inga tarar har de har rymmit bort till bächen klar mun på

bleka kinder synes spären af den bränheta förrunnna lären mun på

bleka kinder synes spären af den bränheta förrunnna lären

2^a

Den

mun

3^a sur

kan

3^a

Men

så

läsa

si

4^a

Den

hem

skap

skap

2^a

Den förskjutna söker ingen vän
men i tysta stilla midnatten

,, suftar hon och leder hon tillbaka

kan du tro på mig och bli min make? ,,

3^a

Men kanhända innan några år,

så skall du vid enkla värden stå,

,, läsa der de välbekanta orden

si här hvilat stöftat under fjorden. ,,

4^a

Den förskjutna hvilat der så sött,

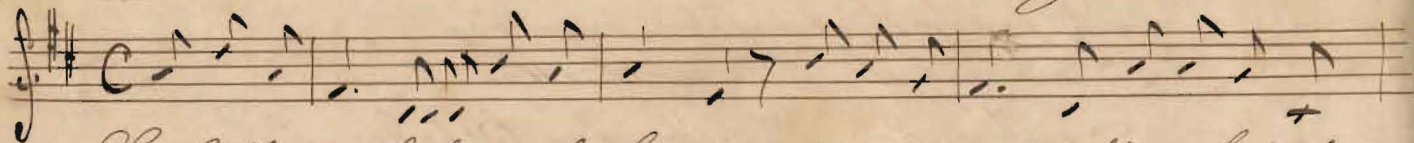
hennes varma hjerta har så blött,

,, skaparen som frid åt henne förde,

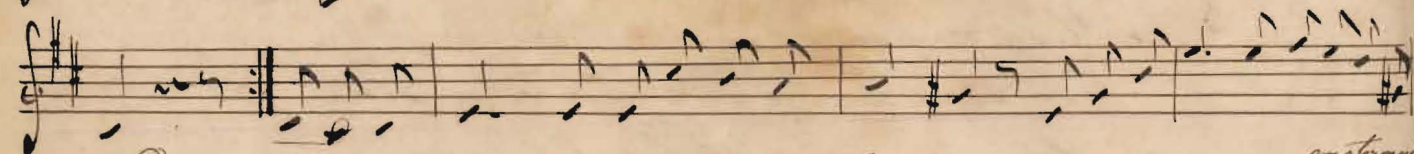
skänkt hjertat frost fast än det dröjde. ,,

N° 28

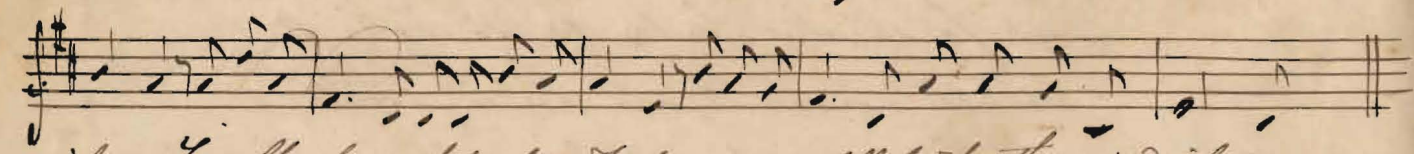
Obba Brakes Mayan.

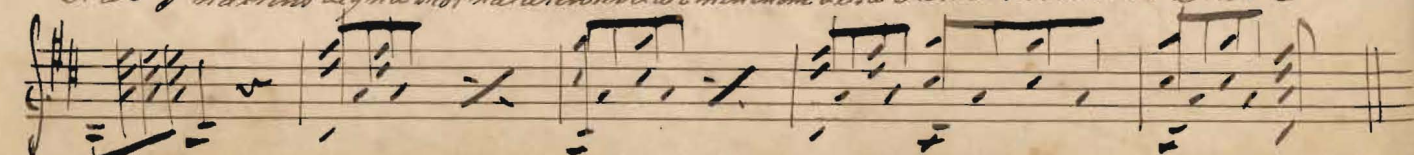
Vin lätta mantel buder aftonstunden så mild och vänligt öfver haf och
och sängar skaran tygnat här i leenden och Mälarn' slumrar på dets gröna

land. I nattens lugna skot naturen hvilat men inom detta bröst
strand. en stormvind

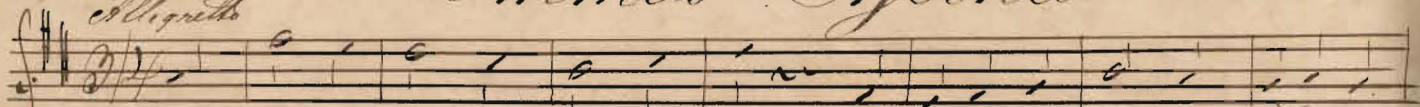

il ar I nattens lugna sköt naturen hvilade minnare della bröst en storm vind il ar

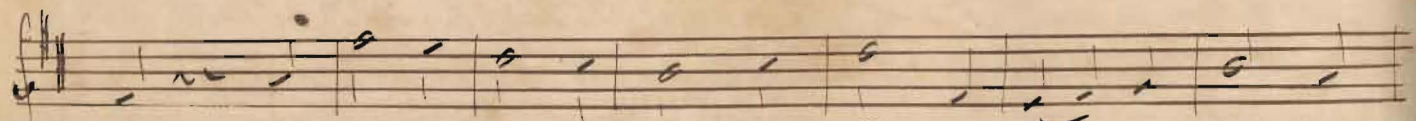

N° 299
Alligretts

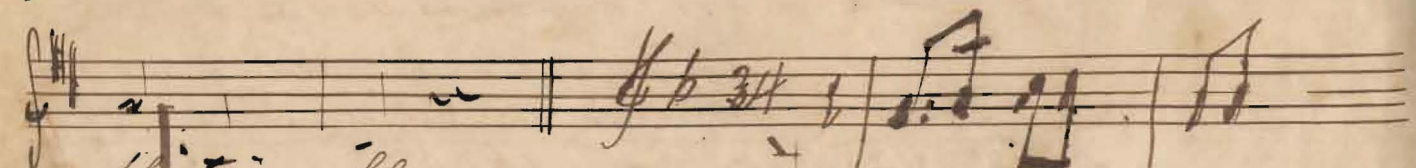
Emmas Sjerna

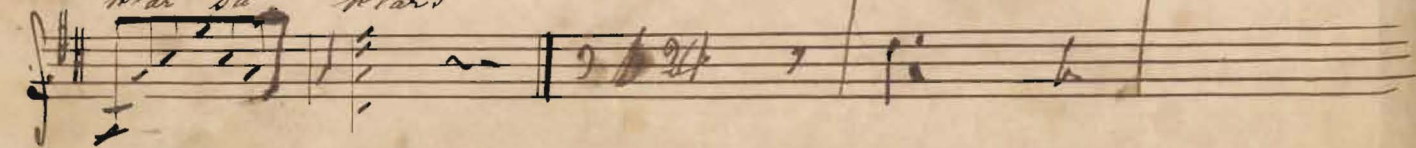
Jag gerna upponet hemlen ser, när solen går i molnen

mer, ly jag en liten stjerna kor, som lyser der så

klar så klar

2. Du stjärnan är min
Jag honom själv ej
på jorden hans
när jag honom det så

3. Det var en dag
ah tänket det
det var en gåll a
stod i min fä

6. Du lilla stjärna
en spegel af de
all lugn jag a
och aldrig tro

2. Den stjärnan är min faders blick. 3. Hans öga följer mig ändå
jag honom själv ej skåda fick. hans vinkar nog jag kan förstå
på jordens hans besök blef kord. ty jag har märkt att vissa dar
när jag kom det så fot han bort. så lysa stjärnan mera klar.

4. Det var en dag då jag ej gjort. 5. Då sorgsen lyktas stjärnan min
oh tänkt det samma som jag bort. men jag drog redan för gardin
det var en gåll och just i går. och tänkte aldrig aldrig ger
stod i min faders blick en tår. jag hemlen skat att sörja mer.

6. Du lilla stjärna till mitt lif. 7. Och säkert blif han äls glad
en spegel af din klarhet gif. ty om när aftonbör jag bad,
att lugn jag alltid mot dig ser. och slöt med några tårar den
och aldrig rödnar när du ler. då såg jag stjärnan le igen.

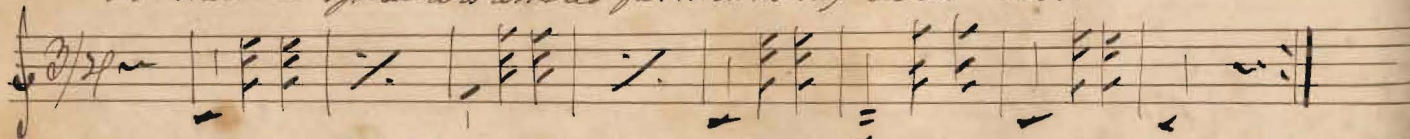
8. När bortom gråns skumma fjell
min lifnads sol går ner en gåll
visst lysa du mig då till den,
som är den fadertöas vänd

N° 30

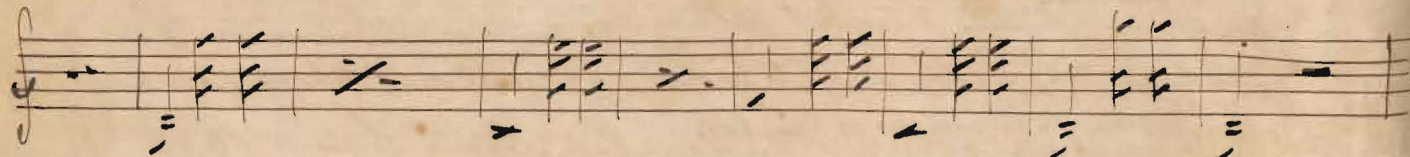
Byggdens Tärna

En byggdens tärna sjutton är och blomstrande och skön
Förriämsa språttars anbud får men hör ej deras bön

med guld och guld och pärlor skrudde locka henne ej när

hundra sukar blif min brud hon svarar alla nej

2. Hon är så
men hin
att lydig
se der der

3. Hon så för
han sade
jag vill be
min hys

4. Och fl
och gäsp
me spen
den dagg

L. v. Hon är så god hon ömt godt om alla människor
men hennes hjerta klappar blott af kärlek för en
att lydig vis och from och god förfäsa hennes där
se där dess ro dess rikedom dess ära och dess hopp.

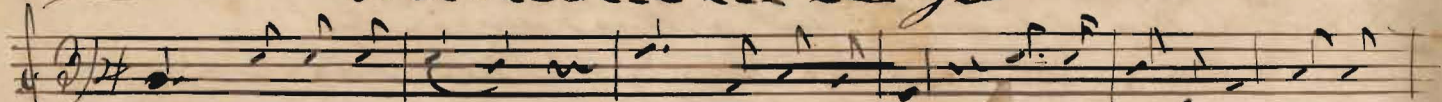
D. v. Hon så förutan guld och skrud en yngling hänslofull
han sade vill du bli min brud förutan gods och gull
jag vill bli sonen åt din mor om du mig kallar kär
min lydda är ej stor ej grann men vänner lifvar der.

H. v. Och flyk hans kind i purpurbränd sitt blyga ja har sagt
och gäspas hand i hennes har modren redan lagt
me spjunge han uto sitt fjell med modren och sin brud
den dygdige är rik och säll förutan guld och skrud.

No 31

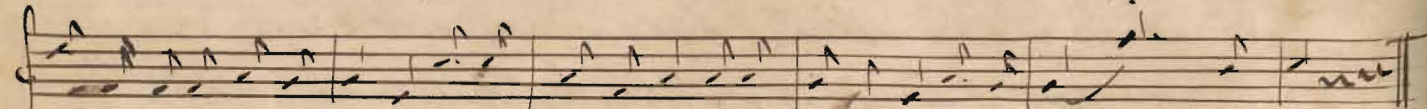
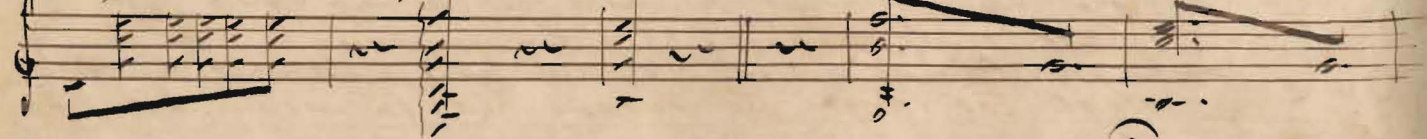
Alsbarns Lång

Ljus är nattens fred • månan blekar ned lys på Lillstrandsängarna

Kogna brudömma kog • na brud. O da hulla mänter ditt ö-ra Amor

mina svaga toner föra och uti ditt bröstnjuta lugnet, bröstnjuta lugnet och hösten

2. Den af söm
vakna va
milda ro
vaggas sa
och i gr
islar en

3. Skall ej
skall f
kom o k
kom o k
och vid
dröj ej

of 44

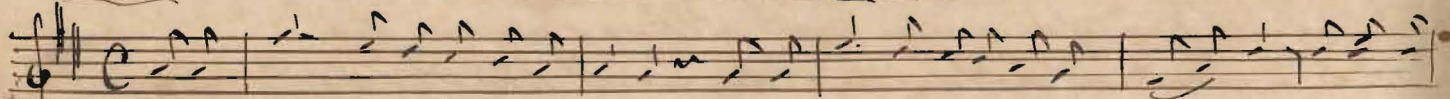
2. Den af sömnen kysst allting slumrar lyst
vakna vakna opp. du mitt hjertas hopp Du mitt hjerte
milda rosa purpurad om kinden
vaggas sakta ut af öfver vinden
och i grönskad dal
::: slår en näcktergal :::

3. Skall ej älskarnsång roja dig en gång
skall jag längre än ensam bida få ensam bida på
kom o kom att mig lyckoslig göra
kom o kom att mig till himlen föra
och vid kärleken
::: dröj ej längre än. :::

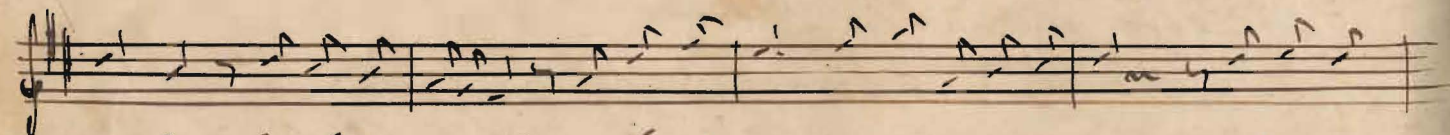
44

N° 32

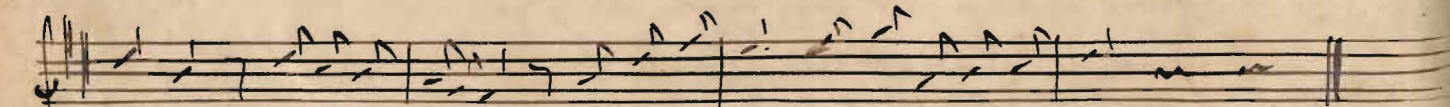
Till Yildur.

Heller Yildur känner ju mitt hjerta? Kom ö kom! och beta del från smärta och lora

viste hur högt jag älskar dig, ty utan dig är glädjen all för mig. och om du

viste hur högt jag älskar dig, ty utan dig är glädjen all för mig.

2. v. Yildur
så jag
i lifvet
jag i

3. v. Och
och e
tän
att

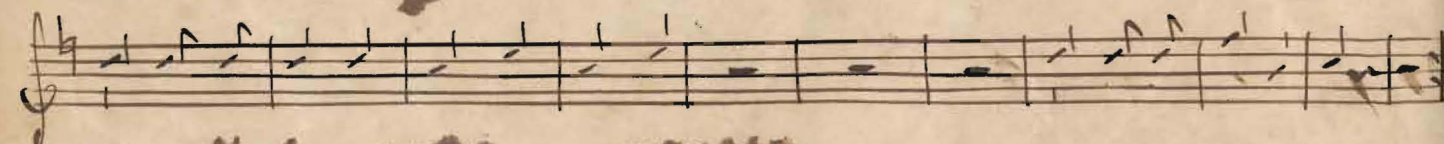
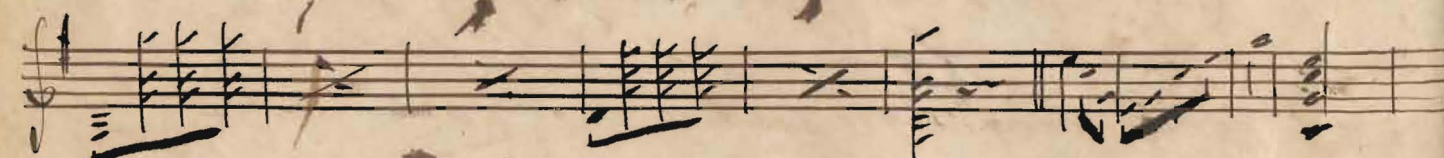
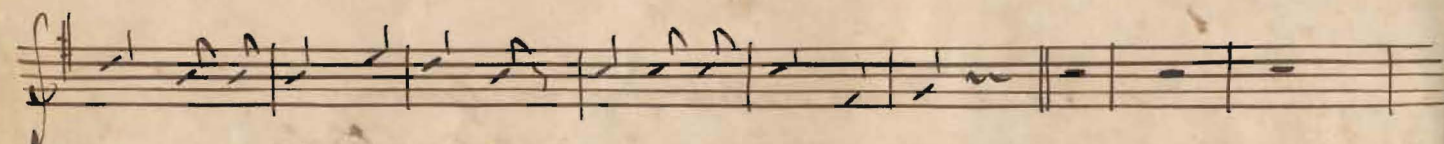
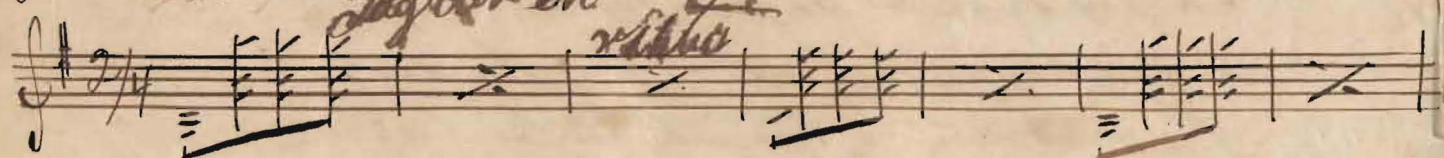
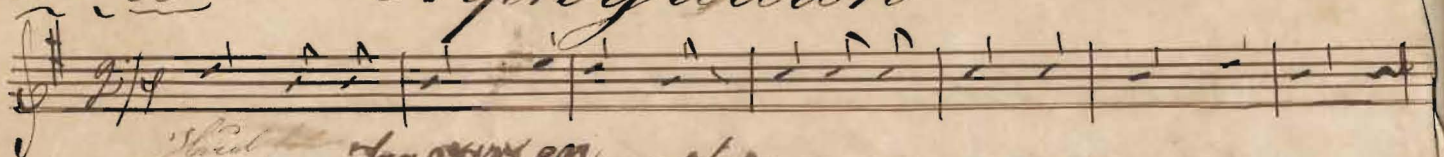
2. v. Vildur Vildur om du landet knyter,
så jag svär att dö, förr jag det knyter;
i lifets skiften intelt var siste dag
jag ej skall vika från ditt hjertas lag.

3. v. Och till slut när dödens klocka ljuder
och en besning från min grav dig beseder,
tänk då, den beder jag, fatta färdin hand
att föra dig upp till det sälla landet.

Stott

N° 33

Aphyddan

Munter, Götter

Jag

Jag var en riktig munter göt
i mina unga dagar
levad dag på dans och tryckkalas
jag hade min flicka var
men som det ofta händer
att alla bli af skämt
och hjärtat bli af kärleken
så melankolisk än

Den flickan som jag höll så kär
hon var så söt så rund
två vackra ögon hade hon
en rosenknäpp till mun
små nättafötter och en bly
som liljans färg så vitt
och ransvärt hår på köjut till
ett smeklost Chéné

Men a
jag vet
han gör
och lita
han gör
förtär
och inne
min fl

Då g
tag lif
och rus
tillsom

Men ann då kom en länghen grott
jag vet ej hvad han hit
han sjöng han lag och grottade
och lida ömt han gnet
han gjorde alla flickor kär
förstår sig äfven min
och innan halffva året slut
min flicka var förbi

Då gaf den onde mig ett råd
tag af dig hans
och runtbring mig båd mordgevä
Åt som en afskedskrans